

mentation i form af bilag eller andet materiale med hensyn til midlernes anvendelse, er rimelige kontrolforanstaltninger gennemført.

Det beløb, som stilles til rådighed til sekretærmedhjælp for hvert enkelt medlem, er årlig fastsat til 33 1/3 pct. af den til enhver tid gældende løn for en tjenestemand på skalartrin 14, hvilket for det enkelte medlems vedkommende svarer til et årligt beløb på for tiden ca. 33.000 kr. Der har været ønsket om, at større beløb stilles til rådighed, men det er blevet besluttet som en prøveordning i 2 år at fastlægge niveauet som anført. Reglerne skal optages til fornyet drøftelse efter indvundne erfaringer, således at eventuelt ændrede regler vil kunne træde i kraft pr. 1. april 1983.

Et *flertal* (socialdemokratiets, venstres, socialistisk folkepartis, det radikale venstres, kristeligt folkepartis og Danmarks retsforbunds medlemmer af udvalget) har vedtaget nedenstående regler.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) kan ikke tiltræde ordningen under henvisning til, at det findes uholdbart at pålægge folketingsgruppen ansvaret for en sekretærordning, som sigter på at give det enkelte medlem ret til at bestemme arten og omfanget af den sekretærbi-stand, der ønskes, og hvilke personer der skal ansættes.

Et *andet mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) udtaler følgende:

Fremskridtspartiet protesterer imod dette nye sugerør i skatteydernes lommer, som de andre partier er ved at skabe i deres aldrig svigtende totale foragt for, at folk skal have lov til at beholde de penge, som de så surt har erhvervet ved egen indsats.

Hvad specielt angår denne nye offentlige udgift, har den ene og alene sit udspring i at skabe ensidig personlig fordel for dem, som sidder nærmest ved statskassen. De misbruger dette til at opnå personlig fordel uden mindste antydning af, at samfundet som sådant opnår nogen som helst fordel.

Når man siger, at det hele nok kan klares inden for en årlig bagatelmerudgift på en halv snes millioner kroner, er dette ikke noget holdbart argument. Dels viser al erfaring, at når en sådan ordning først er indført, sør-

ger de »ansvarlige« gammelpartipolitikere altid for, at den hurtigt får enormt vokseværk. Dels – og navnlig – er det anstødeligt og umoralsk, at politikere rager til sig i en situation, hvor alle andre må bringe store ofre, fordi de samme politikere ved udelig politik har ødelagt landets økonomi.

Med hensyn til det af flertallet omtalte beløb på 6 mill. kr. finder fremskridtspartiet, at det er vildledende som følge af:

- Ved ordningens ikrafttræden den 1. april 1981 er taksten forhøjet væsentligt.
- Der er ikke medtaget ekstra tilskud, som må forventes, når der kommer merudgifter ved sekretærenes sygdom og graviditet, eller når et folketingsmedlem misligholder sine forpligtelser eller træder ud af folketinget i forbindelse med nyvalg, dødsfald eller i andre situationer, ligesom der heller ikke er taget højde for, hvad der sker, når en gruppe vælter sin gruppeformand og vælger ny gruppeformand.
- Der er ikke medtaget udgifterne ved, at folketinget skal sørge for skrivemaskiner og alle de mange andre faciliteter for sekretærene, som er stillet i udsigt.
- Ej heller har man i de 6 mill. kr. medtaget, at folketingets bureau bliver pålagt en meradministration i forbindelse med ordningen og derfor selvsagt bliver dyrere i drift.

Tale om, at ordningen er frivillig, er hykleri. For skatteyderne er den bestemt ikke frivillig.

For partierne reelt heller ikke. Skal et parti begå sig i konkurrencen med de andre, kan det selvsagt ikke tillade sig at påføre sig selv et invaliderende handicap. På samme måde som når der er ti bagere i en by og de ni hver får en million i statstilskud. Nummer 10 kan være et nok så pænt og idealistisk menneske. Vil han fortsat være i erhverv, må han også tage sin million. Ellers må han overlade scenen til de samvittighedsløse.

Nogle af de millioner, der nu skal rulle, vil muligt i praksis ikke blive brugt som forhøjet partitilskud, men i stedet som en camoufleret lønforhøjelse til enkelte folketingsmedlemmer – eventuelt via deres ægtefælle eller samlever (når dette skattemæssigt er den bedste fidus). Det bliver sagen imidlertid blot værre af. Inklusive utallige frynsegoder har folketingsmedlemmerne i forvejen en alt for